

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ μαγαζὶ ἔξω φρενῶν. Ἄλλ' ὁ μάστοργης μ' ἔπεισε
νὰ ξαναπάγω, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκλάδευα τὴν σεβασμίαν γενειάδα διὰ
νὰ διευκολύνω τὸ ξύρισμα.

Καὶ τόσον ἤμουν τεταραγμένος, ὥστε ὅταν ἐτελείωσεν τὸ φρικτὸν
ξύρισμα, εἶπα πρὸς τὸν φρικτὸν πελάτην :

— Μὲ τ'ς υἱεῖαις σας!...

I. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΗΡΘΕΣ ΚΑΙ ΠΑΣ

I

ΚΑΤΙ ἀμίλητο μιλούσαν
τὰ λουλούδια, τὰ πουλιά,
καὶ τὰ στήθια λαχταροῦσαν
τὴν παράξενη μιλιὰ!

Κάτι ὑψηλὸ τ ἀστέρια
κάτι ἢ θάλασσα βαθύ
ποῦ ἄπλωνα τὰ δυό μου χέρια
καρτερῶντας τί θάρθη!...

Κι' ἀκαρτέρι ἐν ἀγγελουδι
ἢ Νεράϊδα χρυσῆ,
σάν ἀτόκοσμο λουλούδι —
ἦρθες ἔξαφνα ἐσύ.

II

Κάτι μοῦτε τὸ φεγγάρι
μ' ὄψη μελαγχολικὴ...
κάτι ἀπὸ ἰτιᾶς κλωνάρι
μιὰ τρυγὸνα ἐρημικὴ...

Κάτι, ἀπόσπερα, ἢ Δύση...
κάτι τ' ἄστρο τοῦρανοῦ
ποῦ πετᾷ καὶ πάει νὰ σβύση
μὲ γοργάδα σάν τὸ νοῦ!...

Κι' ὡς που ὁ νοῦς μου νὰ ἔξηγήση
καθετὶς τί πάει νὰ πῆ...
τί ἢ τρυγὸνα, τί καὶ ἢ Δύση —
πᾶς καὶ σὺ σάν ἀστραπή!

(Κων/πολις)

ΔΗΜ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ